

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Λρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἰτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθήναις

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1901 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὅφειλόν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφῶς συνδρομητὰ τὰ ἀποστέλλουσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντακτὴν κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐνγεγραμμένης συνηγορίας ἐπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ἐπὲρ τῶν ἀπαρταχῶς διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ ἐπιθεώρησις

τοῦ στρατοῦ ἡ ἐνεργηθεῖσα ὑπὸ τῆς Α.

Γ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου ὡς γενικοῦ διοικητοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπερατώθη. Αὐτοῖς δὲ ἀναμένεται ἐνταῦθα καὶ μετὰ τὰς ἐροτάς τοῦ Ναυπλίου θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς φρουράς τῶν ἄλλων πόλεων. Ἀπὸ Βώλου μέχρι Λαρίσσης καὶ ἐκεῖθεν μέχρι Τρικάλων ὁ Διάδοχος συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ συζύγου ἐγένετο ἐνθουσιῶδως δεκτός. Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων ὅθεν διήρχετο ἐξήρχοντο ἵνα ἴδωσι καὶ ζητοκραυγᾶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ διάδοχος μεταβάς εἰς τὴν Θεσσαλίαν ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν τοῦ ιδιότητά ἐξεπλήρωσε καὶ ἕτερον καθήκον, τὸ τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, τοῦ μέλλοντος Βασιλέως. Ὡς Γενικὸς διοικητὴς ἐπεθεώρησε τὸ στράτευμα, ἵνα καὶ ὁ ἴδιος πεισθῇ περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς ἐπιθεωρήσεως ἢ ἐνήργησαν πρὸ αὐτοῦ οἱ ἀρμοδίοι ταξίαρχοι. Ὡς μέλλον βασιλεὺς ἐρχεται οὕτως εἰς συνάφειαν μετὰ τοῦ λαοῦ, μετὰ τοῦ στρατοῦ, μετὰ τῶν κατοίκων τῶν ἀπομεμακρυσμένων ἐπαρχιῶν, γνωρίζει τὰς ἀνάγκας αὐτῶν καὶ φροντίζει νὰ θεραπεύσῃ ταύτας, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν. Ὁ ζῆλος αὐτοῦ ὅπως δυναθῇ νὰ καταρτίσῃ στρατὸν ἄξιον τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἀνέμενον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν στρατὸν οὐχὶ βεβαίως τῶν μεγάλων Κρατῶν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τῶν ἄλλων τοιούτων τοῦ Αἴμου εἶναι ὑπὸ πᾶσαν ἐποῖν πατριωτικὸς καὶ ἀξιώπαινος. Ἀφ' ἧς συνέστη ἡ γενικὴ διοίκησις δὲν κατωρθώθη εἰσέτι σπουδαῖον τι καὶ ἄξιον λόγου. Τὰ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα καὶ ἡ ἄλλη τρέχουσα προπαρασκευαστικὴ ἐργασία ἀπερρόφησαν ἅπασαν τὴν προσοχὴν τοῦ διοικητοῦ. Νῦν πρόκειται διὰ τῶν ἐνεργουμένων ἐπιθεωρήσεων νὰ τεθῇ κατὰ πρῶτον ἡ βάσις τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀξίας ἐν τῷ στρατῷ, τουτέστι νὰ γνωστῇ ἐὰν ὁ δεῖνα συνταγματάρχης εἶναι ἄξιος τοῦ βαθμοῦ ὃν κατέχει καὶ ἐὰν ἄλλος τις εἶναι ἄξιος ἀνωτέρου βαθμοῦ. Ἀφοῦ ἡ βάσις αὕτη τεθῇ καὶ κατορθωθῇ ὁ στρατὸς νὰ εἶναι μόνον στρατὸς προωρισμένος διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος, οὐχὶ δὲ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν πολιτικῶν σκοπῶν καὶ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν, ἐρχεται εἴτα ἡ ὑπαρξίς τῶν μέσων πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου. Δι' αὐτὸν ἡ πολιτεία, ἡ κυβέρνησις ἔχει καθήκον νὰ μεριμνήσῃ, νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν βουλὴν τὰ κατάλληλα νομοθετήματα καὶ νὰ λάβῃ ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα ἅτινα θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ στρατοῦ. Ὁ Διάδοχος ὁμιλῶν ἐν Λαρίσσει πρὸς τινὰ βουλευτὴν ἐδήλωσεν ὅτι ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δὲν υἱοθετήσῃ καὶ ὑποστηρίξῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ προταθῆσόμενα μέτρα τότε ἡ θέσις του καθίσταται δυσχερὴς καὶ θὰ ἀναγκασθῇ νὰ παραιτηθῇ τῆς Γενικῆς διοικήσεως. Ἴσως ὁ τηλε-

γραφῆσας πρὸς τινὰ Ἀθηναϊκὴν συνάδελφον τὴν ὁμιλίαν ταύτην νὰ μὴ μετέδωκεν ἀκριβῶς τοὺς λόγους τοῦ Διαδόχου. Τοῦτο δὲ λέγομεν διότι πάντες φρονούμεν ὅτι ὑπεράνω τῆς Κυβερνήσεως ἵσταται ἡ Βασιλεῖα καὶ ὑπεράνω τῆς Βασιλείας ἵσταται τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ σύμπας ὁ ἑλληνισμός. Ἡ κυβέρνησις δὲν εἶναι ἄλλο ἢ μόνον ἡ μηχανὴ ἡ ἐκτελοῦσα τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Βασιλείας. Τὸ ἔθνος, παθὴν ὅσα ἐπαθε, τὸ μόνον χειροκρετῇ καὶ ζητοκραυγᾶζει ὑπὲρ τῆς πρωτοβουλίας ἣν ἔλαβεν ὁ Διάδοχος νὰ ἀποσπᾷ τὸν στρατὸν ἀπὸ τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν καταστήσῃ ἄξιον τοῦ προσρισμοῦ του, ἀλλὰ καὶ εὐχεται ὅπως ἡ πρωτοβουλία αὕτη ἐπικταθῇ καὶ εἰς ἄλλους κακῶς ἔχοντας κλάδους τῆς διοικήσεως καὶ τῆς οικονομίας. Ἀποκείται δὲ καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν, ἔχουσιν ἀρωγὸν τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν ἐκπλήρωσιν ἐκείνων ἁπλῶς θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν πρόσδον τοῦ στρατοῦ ἐκ τῆς διοικήσεως. Ὑφ' ἧς διατελεῖ ἡ Ἑλλὰς σήμερον περιστάσεις ἐπιβάλλεται σύντονος καὶ δραστήρια ἐργασία, ἵνα δυναθῇ, ὅταν σημάνῃ ὁ κώδων, νὰ διεκδικήσῃ τὰ δίκαια αὐτῆς τὰ ὁποῖα πολῶνυμοι καὶ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ ἀποπειρῶνται νὰ καταπατήσωσιν. Ὁ ἑλληνισμός μετ' ἀγωνίας παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων καὶ ἀγάλλεται ὅσκις βλέπῃ ἐπιτελουμένης προόδου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων καὶ ζητημάτων.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ἐφ' ὧς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα νὰ πυροβολώσιν. Ἐκ ποίων αἰτίων ὠθυμένη ἡ κυβερνήσις προσέβη εἰς τὸ μέτρον τοῦτο δὲν γνωρίζω οὐδὲ δύναμαι νὰ τὴν κατακρίνω διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ταύτης. Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὰς αἰτίας δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ψέγῃ τὰς ἀποφάσεις, ἴσως τὴν ὠθούν πρὸς τοῦτο τὸ κατὰ τῶν Χριστιανῶν φυσικὰ μῆσος ἀλλ' ἴσως καὶ σπουδαῖοι λόγοι πρὸς πρόληψιν σπουδαίων ζημιῶν καὶ κατὰ συνέπειαν εἶχε μέγα δίκαιον ἐμποδίζουσα τοὺς συνηθισμένους πυροβολισμούς. Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις καὶ ὅσκις ἔχῃ μέγα δίκαιον κατορθῶναι πάντοτε νὰ ἐπισύρῃ κατ' αὐτῆς τὰς ἀράς τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ συνθήκη καὶ χειρίστη ὅταν εἶναι μετὰ μεγίστης δυσκολίας καταλείπεται ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως ἐπλάσθη τοιοῦτος, ὥστε νὰ συνδέσται στενότερα μετὰ τῆς συνθήκης καὶ μὴ δύνηται ἄνευ σημαντικῆς βλάβης, ἄνευ κόπων πολλῶν καὶ ἀφθονίας προσπαθειῶν νὰ ἀποσπασθῇ ἐκείθεν.

Τὸ τοῦ Πινδάρου.

νόμος ὁ Πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων.

ἀντηχεῖ καὶ παρ' ἡμῶν διὰ τοῦ : ἡ συνθήκη εἶναι δευτέρα φύσις. » Καὶ ἡ κυβέρνησις λοιπὸν θέλουσα νὰ ἐκκρίσῃ ἀποτόμως πολυχρόνιον συνθήκειαν εἶχε νὰ παλαίσῃ μετ' ἀνέμου ἰσχυρᾶν, ἵνα μὴ προξενήσῃ δὲ βλάβας ἐπρεπε νὰ δεῖξῃ ἀρετὴν φρόνησιν, νὰ καταβάλῃ πολλὰς προσπάθειας, νὰ καταφεύγῃ εἰς βοήθειαν πολλῶν τεχνασμάτων· ἀλλ' ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις ἐν μόνον μέσον ἐγνώρισεν ἀφ' οὗ ἀνεφάνη εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀρίζοντα, μετ' αὐτὸν διέξῃ ἐπὶ τόσους αἰῶνας καὶ μετ' αὐτὸν ἐννοεῖ νὰ ξεψυχήσῃ, τὴν

προσφιλεῖ τῆς βίαν· δὲν πολυσκοτίζεται δι' ἄλλα μέσα, ὅσκις μάλιστα οἱ Χριστιανοὶ πρόκειται νὰ πάθουν διὰ τῆς βίας λοιπὸν ἠθέλησε καὶ τὴν συνθήκειαν ταύτην νὰ ἀπαλείψῃ ἀπὸ τῆς ζωῆς. Ἄνευ πολλῶν διαλογισμῶν εὐκολον εἶνε νὰ ἐννοήσωμεν ποῖα εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς βίας χειριζόμενης ὑπὸ τῆς ἀξέστου καὶ μεστῆς παθῶν ψυχῆς τοῦ Τούρκου. Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνέλθωμεν δι' ἀεροστάτου εἰς ἱκανὸν ὕψος, ὥστε νὰ ἐπισκοπῶμεν ἐκεῖθεν ἐλευθέρως ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἡπείρου ἠθέλωμεν ἴδει εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς πληθὺς Χριστιανῶν ἀγεμένων δεσμίων εἰς τὰς φυλακάς καὶ ὀπισθεν αὐτῶν τούρκους κτυπώντας αὐτοὺς ἀνηλεῶς μετὰ τὰ κοντάκια τῶν ὀπλῶν, ἠθέλωμεν ἀκούει πανταχόθεν θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς, σπαρακτικωτάτας κραυγὰς, οἰμωγὰς καὶ ὀλοθυμίας, ἠθέλωμεν κατῆδει τὸν τρόπον διατρέχοντα βιαίως τὰς οἰκίας, τὴν φρίκην διελευνούσαν ἀκαριαίως τὰ σώματα. Ἐπὶ τῇ παραμικρᾷ ὑποψίᾳ συνελαμβάνοντο φιλήσυχαι πολῖται καὶ ἤγοντο δερόμενοι καὶ ὠθυόμενοι εἰς τὰς φυλακάς, νέα μαρτύρια ἐκεῖ, φρικαλεώτερα, ὀδυνηρότερα, αἱ ἐκκλησίαι κατεπατοῦντο ὑπὸ ἰσχυρῶν στρατιωτικῶν σωμάτων, παρὰ τὴν ἀγνὴν στολὴν τοῦ ἱερέως ἐβλεπε τὴν ὄζουσαν κακουρηγμάτων πανοπλίαν τοῦ στρατιώτου, ἐφίππος χωρεφυλακὴ διέσχίζε τὰς ὁδοὺς καὶ σκορποῦσε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ λαχτάραν. Ἐδῶ δὲ ἀποτροπιᾶζει ἡ θέα δερόμενου καὶ ἐξευτελιζομένου πολίτου, διαπερούσα τὴν ψυχὴν σου παρέκει αἱ ὀξύταται καὶ γερόνταται κραυγαὶ μητρὸς, ἀφ' ἧς ἀπέσπασαν τὸ παιδί τῆς, σὲ κάμνει νὰ φρικῇς, παρακάτω ὁ τρομακτικὸς θόρυβος τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἀφ' ἧς ἀπέσπασαν τὸν πατέρα, ἐρημοὶ οἱ δρόμοι, κλειστὰ τὰ καταστήματα καὶ μόνον αἱ δύο φυλαὶ τῶν Τούρκων καὶ Ἰουδαίων κορυβαντιῶσι ἐν εὐθυμίᾳ ἄκρα, κάθε τούρκος ἤρρισκε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα τὸν καιρὸν νὰ κορέσῃ τὰ πάθη του, ἐπυροβόλει λοιπὸν κρυφίως καὶ ἐπικρουσιάζετο ἐπειτα λέγων ὅτι ὁ δεῖνα ἐπυροβόλησε· μάρτυρες δὲν ἐχρειάζοντο, διότι ἡ μαρτυρία τοῦ τούρκου ἔχει ἐπίσημον κύρος, ἄλλος κατηγορεῖ ἄλλον καὶ ἄλλος ἄλλον· ἀπροόπτως εἰσέρχοντο εἰς τὰς οἰκίας καὶ συνελάμβανον ἢ πρὸς ἐρευναν, δὲν δύναται δὲ κανεὶς, ἐὰν δὲν ἐξῆσεν ἐπὶ πολλὴν χρόνον ἐδῶ, νὰ ἐννοήσῃ πόσον κουσίζει εἰς μίαν οἰκογένειαν ἡ παρουσία τοῦ τούρκου· ἐμπνέει περισσότεραν φρίκην ἀπὸ τὸν χάρον, γενικὴ κατήφεια καὶ ἀπέλπησις, παντοῦ φόβος καὶ τρόμος. Ἰδοὺ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἡ εἰκὼν τῶν κρισίμων ἡμερῶν ἃς διήλθομεν κατὰ τὰ τοῦ Πάσχα, τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ἃς περιμένει κανεὶς νὰ χαρῇ ὀλίγον, νὰ γελάσῃ ὀλίγον τὰ χεῖλη του, νὰ λησμονήσῃ τὰς πικρίας καὶ τὰς εἰδικὰς τῶν δούλων λαχτάρας ὅλου τοῦ ἔτους, τὰς μεταβάλλει ἐν ἀκαρεῖ ἡ ἀγριότης τῶν Τούρκων εἰς ἡμέρας τρόμου καὶ ὀδύνης, εἰς τὴν ἐλπίδα προσφέρει τὴν λύπην, ἀντὶ τῆς προσδοκωμένης χαρᾶς πλάττει νὰ ἡ δυστυχία καὶ ὅπου περιμένει κανεὶς νὰ ἀκούσῃ γέλωτας ἀκούει θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς, τοὺς μόνους καρπὸς τῆς ἐν χαρίῳ διοικήσεως. Καὶ αὐτοὶ μὲν τοιοῦτοι εἶναι, τοιαῦτα δὲ πράττουσι, ἡμεῖς δὲ τί πράττομεν; καταναλισκόμεν ὅλας τὰς δυνάμεις, ὅλην τὴν σκέψιν, ὅλην τὴν δραστηριότητά μας ἀλληλοτραγόμενοι, ἀλληλομισούμενοι, προσπαθοῦντες νὰ πνίξῃ νὰ καταστρέψῃ ὅσας τὸν ἄλλον, καὶ εἰς τὸ μικροσκοπιώτερον χωρίον θὰ ἀπαντήσῃς ἀφέντως τὴν

γαγοῦ «Κρήτην» ἀπ' ἄλθεν εἰς ἐπισκοπὴν τῶν Δελφῶν. Ἐπεὶ δὲν θά δευτέρουθεν εἰς Ὀλυμπίαν ἵνα παρασπῶν εἰς τοὺς τελευτούμενους ἐκεῖ ἀγῶνας. — Ἐπὶ τῆς αἰδοῦσης ὁ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἡγεμὸν ἦν Τυρρικός, ὁ ἐπὶ τῶν παρὰ τρυφῶν εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις ἰσχυροὺς συνᾶγον ὁ ὑπερῶν τῶν Ἑσπερικῶν κ. Ρωμῶν δὲν ὑπερεχέθη εἰς τὸν πρῶτον τοῦ συνεδρίου ὅτι θά ἐνεργήσῃ, ὥστε να παύσῃται πᾶσα δυνατὴ εὐκολία εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῶν διαδοχικῶν ἐκ Τυρρικός προτιμῶν να ἄλλοις εἰς τὸ συνεδρίον. — Τῇ προσεχῇ Δευτέρᾳ τελούνται ἡ γινώσκον ἐν Ναυπλίῳ τῶν ἀπολυπτικῶν τῶν γαλλικῶν ἀνδριστῶν τοῦ στρατοῦ ἐν Κολκοτοπύλῃ. Ὁ ἀνδρὶς κατεσκευασμένη ἐν Παρίσις ὑπὸ ἑλλήνων καλλιτέχνων. Ὁ στρατάρχης παρὶς αὐτὴν ἐπὶ αὐτὴν ὁμοειδῶς ἵππων ἐστῆσαν ἐν ὁμῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ δὲ στρατάρχης ὅτι τῆς δεξιᾶς χειρὸς κρατεῖ τὸ ξίφος ἑμῶν, ὁ δὲ τῆς ἐξέτης δεξιᾶς τὰ Δερβανάκια εἰς τὴν ὁποίᾳ ἐκλήσῃ τὸν πολυάριθμον ἐχθρὸν ἐν στρατῷ καὶ ἐξῆς αὐτοῦς οὕτω τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν γένει παράστασις εἶνε οὕτως ἐπιδητικὴ καὶ ἀνεμνηστικὴ εἰς τοὺς νεότερους Ἕλληνας τοὺς ὑπερ ἐλευθερίας ἀγῶνας τῶν λεόντων κερδῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος. Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν περιέλθει εἰς χροῖσμον σμῆσιν ὅτι ἐχθρὸς ἐνεαγῶν εἰς Κόρινθον ἡ θέσις τῶν γυναικῶν ἦτο ὑπόστασις ἐποφῇ λυπηρᾷ. Ἡ ὕλη μέσῃ εἶχον ἐξαναλθῇ αἱ δὲ μετὰ τ

ἀρχηγῶν τῶν διαφορῶν μερίδων διχόνοια εὐρίσκοντο εἰς ὀξύτατον σημείον. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Κολοκοτρώνη ἐπὶ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου ἀνεξωγόνησε τὰς ἐλπίδας ἡτῆς ἐγκατεστήσεως καὶ τῆς ἀγάπης τῆς πατρίδος. «Ἀς διώξωμεν τὸν ἐχθρόν, εἶπεν, εἰς τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς, ὅπως σώσωμεν τὴν πατρίδα καὶ ὕστερον ἡμεῖς ἐπαναλαμβάνομεν πάλιν τὰ μίση πρὸς ἀλλήλους». Καὶ οὕτως κατενικήθη εἰς τὰ στενά τῶν Δερβενάκων ὁ πολυάριθμος ἐχθρός. Βραδέως μὲν ἀλλ' ἐν καιρῷ πάντοτε τὸ ἔθνος ἀποτίει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐργάτας τῆς ἐλευθερίας. Εἰς τὴν Λαμίαν ἐστήθη ὁ ἀνδριάς τοῦ Διάκου, εἰς τὸν Πειραιᾶ ὁ τοῦ Καραϊσκάκη, εἰς τὴν Σύρον ὁ τοῦ Μιαούλη. Τὴν Δευτέραν θὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ ὁ ἀνδριάς τοῦ Κολοκοτρώνη. Ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας θὰ μεταβῇ εἰς Ναύπλιον ὅπως παραστῇ εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια, ἐτηλεγράφητε δὲ πρὸς τὸν στρατηγὸν Σμολέσκη εἰς οὗ τὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγεται τὸ Ναύπλιον ὅπως παρευρεθῇ ἐκεῖ. Μετὰ τοῦ Βασιλέως μεταβαίνει καὶ ἡ πρωθυπουργὸς κ. Θεοτόκης. Ὁ Βασιλεὺς θὰ κηρύξῃ ὡσαύτως ἐν Ναυπλίῳ καὶ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Γεωργικοῦ συνεδρίου ὅπερ διοργανώθη ἐκεῖ καὶ διὰ τὸ ὅποιον πολλοὺς κατέβαλον προσπάθειας ὁ δῆμαρχος Ναυπλίου κ. Τερζάκης καὶ διευθυντὴς τῆς γεωργικῆς σχολῆς Τύρινθος κ. Σπ. Χασιώτης.

— Ἡρξάντο ἐν Κωνσταντινουπόλει αἱ μεταξὺ Τούρκιας καὶ Ἑλλάδος διαπραγματεύσεις πρὸς συνομολόγησιν τῆς ὁριστικῆς ἐμπορικῆς συμβάσεως, ἐξήτησε δὲ ὁ πρεσβευτὴς κ. Μαυροκορδάτος ὅπως ἡ μέχρι 1 Ἰουλίου προθεσμία, οἱ ἥν ἤρθη τὸ διαφορικὸν ὁρισμολόγιον, παραταθῇ, ἵνα δεθῇ οὕτω καιρὸς διὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς συμβάσεως. Ἡ Πύλη δὲν ἀπήντησεν εἰς ἐστῆεις τὴν αἴτησιν τοῦ ἡμετέρου πρεσβευτοῦ.

— Οἱ μέχρι τοῦδε δηλώσαντες ὅτι θὰ παραστοῦν κατὰ τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον ἱατροὶ ἀνέρχονται εἰς 400, ἐξ ὧν οἱ ἡμίσεις θὰ κάμουν ὅλους πρωτοτύπους ἀνακοινώσεως. Τρεῖς ἡμέρας θὰ διαρκέσουν αἱ ἀνακοινώσεις καὶ δύο αἱ συζητήσεις ἐπὶ τῶν θεμάτων τῶν ὁρισθέντων ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. — Ὁ διευθύνων τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Θέρ-

μου κ. Σωτηριάδης κατόπιν ἐντολῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφὰς εἰς τὴν θέσιν Ὑλικὸ μίαν ὥραν περίπου ἀπέχουσαν τῆς κωμοπόλεως Κεφαλοβρύσου ὅπου αἱ ἀρχαιότητες τοῦ Θέρμου. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὑπάρχει πεπαιθῆσις ὅτι θὰ ἔλθουν εἰς φῶς σπουδαῖα ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα. — Ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργός κ. Θεοτόκης μετὰ τοῦ κ. Νομάρχου ἐπετρίχθησαν τὰς ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ ἐκτελουμένας ὑδραυλικὰς ἐργασίας ὑπὸ τοῦ κ. Σούτσου, αἵτινες ἐφερον ὡς λέγει μέχρι τοῦδε 12 ἐν ὅλῳ ὁκάδας ὕδατος, ὅπερ θὰ αὐξηθῇ εἰς 50 ἐν ὅλῳ ὁκάδας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐργων. — Ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς κατόπιν ἀναφορᾶς τοῦ Δημάρχου Αἰγίνης, ἀπέστειλεν ἐγγραφοὺς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, δι' οὗ παρακαλεῖ ὅπως ἐπιτραπῇ νὰ τοποθετῶνται ἐν τῷ ἐν Αἰγίνῃ συστηθεσμένῳ ἀρχαιολογικῷ μουσεῖῳ αἱ ἀνακαλυπτόμεναι ἐκεῖ ἀρχαιότητες. — Ἐδμηροσιεὺς τὸ διάταγμα περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου ΒΩΜΑ τῆς 21 Φεβρουαρίου 1091, περὶ περιθάλψεως τῶν ἐν ταῖς μεταλλείαις καὶ μεταλλουργείαις παθόντων κλπ.

Ὁ πρὸς τὸν Κολοκοτρώνην ὕμνος ὃν ἔγραψεν ὁ κ. Ἰατροῦ καὶ ἐτόνισεν ὁ κ. Ὀρπὶ εἶχε οὕτω:

Στὴν ἀθάνατο Στρατάρχη
Ἡ νεότης ἡ ἀγνὴ
Κλίνει γόνυ καὶ τὴν μνήμην
Καὶ τὴν δόξαν τοῦ ὕμνῃ.
Κι' ἀπὸ ἄκοι σ' ἀκοῇ πάλλει
Κάθε Ἑλληνικὴ καρδιά
Γιὰ τοῦ ἔθνους τὸν σωτῆρα
Γιὰ τὸ Γέρω Μωρητᾷ...

Ἀς γενῇ προσκύνῃμας
Ἀπὸ σήμερον αὐτός
Τοῦ ἀγῶνος μας ὁ γίγας
Καὶ ὁ Μέγας Ἀετός,
Ποῦ μᾶς ἔδωκε πατρίδα
Καὶ ζωὴ καὶ ἐλευθερίαν
Εἶνε αὐτός ὁ Στρατηλάτης
Εἶν' ὁ Γέρω τοῦ Μωρητᾷ...

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Τὴν παρουσίαν του καὶ εὐλογὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνα τὸς ἀγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν, καὶ τὴν χαρ-

μόσουν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ὁ ἀγαπητὸς φίλος μας κ. Δημ. Σάρρος γυμνασιάρχης ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου, εὐγενὲς δὲ καὶ λόγιον τέκνον τῆς περιπόθητοῦ Ἡπειροῦ ἀνῆγγειλεν εἰς τε τὸν ἡμ. συντάκτην καὶ τὸν φίλον κ. Ἀθ. Διοῦμα δικηγόρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν Ἀθῆναις φίλους διὰ ταχυδρομικῶν ἐξ Ἱερουσαλὴμ δευτέρων οἵτινες ἀναμένουσι αὐτὸν τὸ θέρος ἵνα προσφρονῶς ἐκθέσῃ τὰς ἐντυπώσεις του.

— Ἀφίκετο ἐκ Μενεμένης ὁ ἱατρὸς κ. Ἰωάννης Πανταζῆς μετὰ τῆς κυρίας του καὶ ἀνεχώρησε διὰ Μονοδένδριον.

— Ἀνεχώρησε διὰ Κάτω Βίτσαν ὁ κ. Κωνσταντῖνος Πίκοις.

— Ἀφίκετο ἐκ Κάτω Σουδενῶν ὁ κ. Νικόλαος Φλώκος ἐκ Δοβρᾶς ὁ κ. Χρήστος Γκάνος καὶ ἐκ Βουλτσῆς ὁ κ. Κωνσταντῖνος Πελλένης, μεταβαίνοντες ἐν Κωνσταντινουπόλιν.

— Ὁ ἐκ Σουράκου Ν. Μπίτσιος ἐθάπτησε ἐν Πρεβέζῃ τὸ μικρὸν αὐτοῦ τέκνον, τὸ ὅποιον ὠνομάσθη Δημήτριος, ὄνομα ὅπερ ἐλάμπρυνεν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ τῶν ὁπάππος του. Τοῦ εὐχόμεθα ἐγκαρδίως νὰ πύξῃ καὶ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ βήματα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὁ ὅποιος τόσον ἀγαθὸς καὶ εὐδαιμόνωνος ἔδειξε ἐπὶ τῆς τύχης τῆς πατρίδος. Σ. Γ.

— Ἀφίκετο ἐκ Καραμπάτ τῆς Βουλγαρίας ὁ κ. Ἀθανάσιος Γ. Πέτσιος καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Δεδρίνοβον τοῦ Ζαγορίου.

— Μετὰ χαρὰς ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ ἐν Σμύρῃ ἀγαπητὸς συμπατριώτης καὶ φίλος ἱατρὸς κ. Ἀρῆς Κουτούλης ἡρραβώτισε τὴν συμπαθὴ καὶ χαριτωμένην θυγατέρα αὐτοῦ Ἐριφύλην μετὰ τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διακεκριμένου καθηγητοῦ κ. Γεωργ. Κωνσταντινίδου. Εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν τὴν στέψιν.

— Αἱ συνδρομαὶ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ κτιρίου τῆς Ζωσιμαίας σχολῆς τῶν Ἰωαννίνων συνεποσώθησαν ἤδη εἰς 2000 λίρας. Ὁ Ἅγιος Ἰωαννῖνων κ. Ἰγνατίος μετὰ ζήλου μεριμνῶν ὑπὲρ τῆς σχολῆς συνεκάλεσεν ἤδη τοὺς προκρίτους τῆς ἐν Κων/πόλει Ἡπειρωτικῆς παροικίας καὶ συνεσκέφθησαν περὶ ἀποτελεσμάτων ἐνεργείας.

— Ἀνεχώρησεν εἰς Λάβδανην ὁ κ. Βασίλειος Πανταζῆς μετὰ τῆς κυρίας του καὶ τῆς κυρίας Γ. Ζωῆς.

— Ὁ ἡμέτερος συμπατριώτης κ. Νικόλαος Κ. Γύρας ἐκ Ζίτσης τόσον ἐθέλησεν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ βραβευμένου δράματος τοῦ ἡμετέρου ἐμπνευσμένου ποιητοῦ κ. Χ. Χρηστοθασίτη, ὥστε ἡγόρασε παρὰ τῆς ἐταιρείας τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» πεντήκοντα σωματὰ μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ διατεθῶσιν ὑπ' αὐτῆς δωρεάν πάντα Ἡπειρώτην, ὅστις ἤθελε παρουσιασθῇ ἐν Γραφείῳ τῆς Ἑταιρείας (ὁδὸς Σοφοκλέους 12) καὶ ζητήσῃ.

Τὰ εἰλικρινέστατα συγχαρητήριά μας εἰς τὸν ναιὶδωρον συμπατριώτην κ. Ν. Κ. Γύραν, διὰ τὴν τιμωρὴν αὐτοῦ δωρεάν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγούμεν. φύλ.)

Ἀφ' οὗ καὶ οὗτοι οἱ Σπαῖδες ἐπῆγαν εἰς Θεσσαλονίκην εἰς τὸν Βεζύρην, ἐσυμφώνησαν, ὅπου οἱ στρατιωτικοὶ αὐτοὶ ἄνδρες νὰ ἔχουν ὅλα τὰ προνόμια τὰ ὅποια εἶχαν εἰς τὸν καιρὸν τῶν δεσποτῶν Χριστιανῶν, δηλαδὴ νὰ ἔχουν τὰ τιμάρια τους, νὰ παίρνουν τὸ δέκατον, καὶ τὸ ἐπαιοναν, ἡ τὰ συμφωνημένα καὶ συνηθισμένα ἀπὸ τὰ τιμάρια τους, καὶ εἰς κάθε καιρὸν, ὅπου ἔχει πόλεμον Σουλτάνος, νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν δούλευσιν του εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐτῆ ἐπῆγαιναν εἰς ὅλους τοὺς πολέμους δύο σχεδὸν αἰῶνας. Ὅταν ἔρχονταν βασιλικὴ προσταγὴ νὰ ἐτοιμασθῶν διὰ τὸν πόλεμον, εἰδοποιούσεν ὁ Ἀλαῖμπεης τῶν Ἰωαννίνων καὶ τὰς περίξ ἐπαρχίας, ἡγουν τὸ Δέλτινον, Ἀργυρόκαστρον, Παραμυθίαν, Κόνιτσαν καὶ ἄλλους τόπους, καὶ ἐμαζώνονταν ὅλον τὸ τάγμα τῶν Τιμαριώτων εἰς Ἰωάννινα, καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἐκινούσαν ὅλοι μετὰ τῆς σημαίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ φθάνοντας εἰς τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου πρὸς τὸ Μέτσοβον, ἐμάζωναν ταῖς χριστιανικαῖς σημαίας, καὶ ἀνοίγαν ταῖς τούρκικας.

Εἰς ὅλους τοὺς πολέμους, ὅπου ἐπῆγαιναν οἱ Χριστιανοὶ Σπαῖδες, πάντοτε ἐνικούσαν, καὶ ἐκάναν πολλὰς ἀνδραγαθίας, καὶ πολὺ ἐφθονοῦνταν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Κατὰ τὸ 1620 ὅπου ἄρχισεν ὁ πόλεμος τοῦ Σουλτάνου κατὰ τῆς Περσίας, καὶ ἐδάσταξε σχεδὸν ἕως τὰ 1650 ἐπῆγαν καὶ οἱ χριστιανοὶ Σπαῖδες τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῶν περίξ ἐπαρχιῶν, ὅπου παραπάνω εἴπαμεν, καὶ ἦσαν ὡς δώδεκα χιλιάδες. Ἀφ' οὗ ἐγένετο ἡ μάχη, ἐνίκησαν οἱ Πέρσαι τοὺς Τούρκους, καὶ τοὺς ἐχάλασαν τότε οἱ Χριστιανοὶ

Σπαῖδες, οἱ ὅποιοι δὲν εἶχαν ἐμβῆ ἀκόμη εἰς τὸν πόλεμον, θλέποντες τὸν χαλασμὸν τῶν στρατευμάτων τοῦ βασιλέως τους, ἐμαζώχθησαν ὅλοι, ἐπαρακάλεσαν μὲ κατάνυξιν τὸν ὕψιστον καὶ τρισυπόστατον Θεὸν τῶν Χριστιανῶν νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἐβγαλαν ταῖς Τούρκικας σημαίας, καὶ ἀνοίξαν ταῖς Χριστιανικαῖς, καὶ ὤρμησαν ὡς ἄν λεοντάρια ἐναντίον εἰς τοὺς Πέρσας, οἱ ὅποιοι ἐκυνήγουν τοὺς Τούρκους, τοὺς ἐχάλασαν, τοὺς διεσκόρπισαν, καὶ τοὺς ἐκυνήγησαν διὰ δύο τρεῖς ἡμέρας τόπον τότε γυρίζοντας ἀπὸ νῆν νίκην εἰς τὸ στρατόπεδον, ἡ ἀλησμόνησαν, ἡ ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν δὲν ἔμασαν ταῖς χριστιανικαῖς σημαίας, ἀλλὰ μ' οὐταῖς ἐπαρρησιάσθησαν ἐμπροσθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Βεζύρη καὶ ὁ Βεζύρης τοὺς ἐκαλοδέχθηκε τοὺς ἐπαίνους, καὶ τοὺς ἐφιλοδώρησε, ἐλυπήθηκεν ὅμως ἡ ψυχὴ του διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν Χριστ. Σπαῖδων ἐχόντων ταῖς Χριστιανικαῖς σημαίας, καὶ τότε διὰ πολιτικὸν μὴτε εἶπε μὴτ' ἐνέργησε τίποτε, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐγένετο εἰρήνη μετὰ τοὺς Πέρσας, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βασιλεύουσάν ὁ Βεζύρης, ἐδιηγῆθηκε τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ βουλευτηρίου τὰ ἡρωικά κατορθώματα τῶν Χριστιανῶν Σπαῖδων, καὶ ὅτι αὐτοὶ ἐπολέμησαν μετὰ τῆς Χριστιανικῆς σημαίας ὑψωμένας. Ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος τῶν Τούρκων κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐνωμένα μετὰ τὴν πολιτικὴν τοὺς εἶαμε νὰ συμβουλευθῶν πολλὰς φορὰς περὶ τοῦτου, τέλος πάντων ἀποφάσισαν νὰ μὴν εἶναι πλέον Χριστιανοὶ μετὰ ἄρματα καὶ Σπαῖδες, ὅτι ἂν τὴν ἔκαμαν δούλευσιν τῆς βασιλείας, αὐριοὶ ἡμποροῦν νὰ ἀποστατήσουν. καὶ τί κάνομεν ὕστερα. Καὶ οὕτως ἐξέδωκεν ἡ βασιλεῖα φερμάν, ὅπου πλέον Χριστιανὸς Σπαῖς νὰ μὴν εἶναι, καὶ ὅποιος θέλει νὰ τουρκεύσῃ, αὐτὸς ἔχει καὶ τὸ τιμάρει του. Τοῦτο μανθάνοντες καὶ ἀκούοντες οἱ Χριστιανοὶ

Σπαῖδες ἐσυγχύσθησαν ὅλοι καὶ ἐλυπήθησαν καὶ πολλοὶ ὄντες μὲ πλοῦσια τιμάρια καὶ ἔζαν, διὰ νὰ μὴ τὰ χάσουν καὶ δυστυχέσουν νὰ μὴν ὑστερηθῶν καὶ τὴν δόξαν, ἀπαφάσισαν καὶ ἐτούρκευσαν πολλοὶ Ἰωαννῖται, καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν, καὶ τότε φαίνεται νὰ ἐτούρκευσαν καὶ ὁ Δεληπαρᾶς. Λέγουσι πρὸς τοὺς τοῖς, ὅτι δὲν ἐτούρκευσαν ὅλως ἡ φαμελαῖς, ἀλλὰ καὶ πρῶτον διὰ οἰκονομίαν ἐτούρκευσεν ἕνας ἀπὸ κάθε φαμελιᾶν, καὶ μετὰ τοῦτο ἐφύλαξαν τὰ τιμάρια τους καὶ τὰ εἰσοδήματά τους. Ὁ ἴδιος ἐροδιδάσκαλος Κοσμᾶς Μπαλάνος ἔλεγεν, καὶ ὁ Ἀσλάμπεης δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Παῖδιζωμα ἀπὸ Βεῖτσαν τοῦ Ζαγορίου, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ τάγματα τῶν Σπαῖδων ἐκ τοῦ ὁποίου συνέστησε ὅτι οἱ περισσότεροι Τούρκοι τῶν Ἰωαννίνων γὰρ καὶ ἀπὸ τὸ παιδεύμαζωμα, ἀπὸ τοὺς Σπαῖδων ὅπου ἐτούρκευσαν.

Ὅσοι δὲ τῶν Ἀρχόντων τῶν καὶ Ζαγιάδων λεγομένων ἔμειναν δυστυχεῖς καὶ πτωχοί, νὰ ἡμπορέσουν νὰ ζήσουν, ἐβγαλαν τὰ παιδιὰ τους καὶ ἐμάθαν τέχναις, καὶ ἄλλοι ἐδόθησαν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον. Ὁ Σουλτάνος καὶ Σουλτῆρες, οἱ ὅποιοι δὲν ἤλθον νὰ τουρκεύσουν, ἐβγαλαν τοὺς υἱοὺς τους καὶ ἐμάθαν τὴν χρυσοχρειαὴν τέχνην, καὶ ἐγένοντο ἐπιτηδεύματα τέχνηται. Ἐπειδὴ καὶ τὴν ἡμέραν οἱ Καλαβρυτιῶται χρυσικοὶ, ὅπου δούλου τὴν σφουρισμένην τέχνην μετὰ ἐκεῖνα τὰ στήλα λουλούδια μετὰ σχέσια, Σουλτοράτα λουλούδια ὀνομάζουσι, καὶ αὕτη ἡ τέχνη τοῦ Σουλτορᾶ ἀπέρασε καὶ εἰς τοὺς Καλαβρυτιώτας χρυσικοὺς, καὶ σώζεται ἕως τὴν σήμερον.

(ἀκολουθεῖ)